

[Ministeren for nedrustningsspørgsmål.]

havbunden m. v. Optagelsen i traktaten af denne bestemmelse, der er modelleret over den tilsvarende løfteparagraf i ikke-spredningstraktaten, og i henhold til hvilken de igangværende SALT-forhandlinger føres, har navnlig USA været modstander af, idet man fra amerikansk side har fundet, at den ville indebære en forpligtelse til bl. a. at drøfte u-bådsvarslingssystemer, hvad man ikke ønsker under hensyn til disses primære defensive opgaver.

I erkendelse af, at det ikke var muligt at nå til enighed om yderligere ændringer i det amerikansk-sovjetiske traktatudkast, vedtog FN's 25. generalforsamling den 7. december 1970 det resolutionsforslag, der med bl. a. Danmark som medforlagsstiller anbefalede traktatteksten til undertegnelse af det størst mulige antal stater. Vedtagelsen skete med 104 stemmer for (herunder bl. a. samtlige nordiske lande), 2 imod (nemlig Peru og El Salvador), medens Ecuador og Frankrig afstod. Frankrigs manglende tilslutning til traktaten skyldtes først og fremmest, at dens kontrolbestemmelser ikke opfylder det franske ønske om et effektivt internationalt kontrolsystem, men i realiteten er begrænset til nationale kontrolforanstaltninger. De tre latinamerikanske landes holdning var især begrundet i utilfredshed med, at traktatudkastet berørte kontroversielle spørgsmål om retsordenen på havet, herunder spørgsmålet om søterritoriets bredde.

Bestemmende for regeringens positive holdning til den foreliggende traktat har været, at den må tillægges betydning for en fortsættelse af de internationale bestræbelser mod afspænding og nedrustning. Traktaten udgør et betydningsfuldt skridt for at forhindre en spredning af kernevåben til et vidtstrakt område af vor klode og indgår derved som et vigtigt led i det stadig voksende net af internationale rustningskontrolaftaler, der bl. a. omfatter Antarktistraktaten, traktaten om det ydre rum, traktaten om forbud mod atomvåben i Latinamerika og ikke-spredningstraktaten, og som bidrager til den internationale sikkerhed. Trods dens foran nævnte positive egenskaber må traktaten imidlertid ikke betragtes som et mål i sig selv, men alene som et skridt på vejen mod en definitiv sikring af havbunden

og dens undergrund alene til fredelige formål.

På denne baggrund anser regeringen det for ønskeligt, at Danmark ratificerer den foreliggende traktat på et tidligt tidspunkt. Dette vil dels tjene til at markere Danmarks positive interesse for afspændingsbestræbelserne, dels bidrage til, at traktaten gennem det fornødne antal ratifikationer hurtigst muligt bliver effektiv.

Idet jeg vedrørende traktatens nærmere indhold henviser til det foreliggende forslag, tillader jeg mig at anbefale forslaget om Danmarks ratifikation af traktaten om forbud mod anbringelse af kernevåben og andre masseødelæggelsesvåben på havbunden og i dens undergrund.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål om fremme af forespørgsel til boligministeren af Kampmann m. fl.

(Forespørgslen (nr. VI) findes i tidenden sp. 4449).

Formanden: Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

Indstilling fra udvalget til valgs prøvelse.

Ordføreren for udvalget til valgs prøvelse (Gerda Møller): I skrivelse af 3. d. m. anmodede folketingsmand Stetter på folketingsmand Stæhr Johansens vegne om, at der på grund af sygdom måtte blive tilstået denne orlov fra og med den 8. d. m.

I sit møde den 5. d. m. vedtog folketinget herefter at meddele den ønskede orlov og at indkalde stedfortræderen som midlertidigt medlem fra og med den 8. d. m.

Hr. Stæhr Johansen er valgt i vestre storkreds, og 1. stedfortræder for det konservative folkeparti i denne storkreds er landsretssagfører Hagen Hagensen, der i skrivelse af 5. d. m. har meddelt, at han er villig til at indtræde som midlertidigt medlem af folketinget i anledning af hr. Stæhr Johansens orlov.

[Gerda Møller.]

Udvalget til valgsprøvelse har herefter i et møde gennemgået den af indenrigsministeriet i medfør af valglovens § 50 udarbejdede stedfortræderliste og de øvrige dokumenter, og udvalget indstiller herefter enstemmigt,

at landsretssagfører Hagen Hagensen godkendes som midlertidigt medlem af folketinget fra og med den 8. marts d. å.

Hermed sluttede forhandlingen.

Udvalgets indstilling om godkendelse af landsretssagfører Hagen Hagensen som midlertidigt medlem af folketinget fra og med den 8. marts 1971

vedtoges enstemmigt med 115 stemmer.

Den næste sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af Valbak til justitsministeren:

„Agter ministeren at foranledige en sådan udvidelse af den meget lille kriminalpolitistyrke, som i øjeblikket i København arbejder med opklaringen af store organiserede tyveri- og hælerisager, at det også bliver muligt at afsløre mændene bag denne stadig stigende kriminalitet?“

Skriftlig begrundelse.

I den sidste tid er offentligheden blevet gjort bekendt med, at der stjæles cigaretter, spiritus, farvefjernsyn og guldvarer i et omfang som aldrig før. Tilsyneladende stjæles disse eftertragtede varer i provinsen, og en stor del bringes til København, hvor de afsættes via organiserede hælkanaler. Flere københavnske restauranter er således i den sidste tid blevet afsløret som aftagere og videresælgere af stjalne cigaretter i store mængder.

Af dagbladet Ekstra-Bladet for fredag den 5. marts i år fremgår det, at Københavns opdagelsespoliti i disse dage er ved at optræve flere store sager af denne professionelle art, en af dem med indtil nu 150 implicerede, der enten er sigtet, fængslet eller eftersøgt for tyveri og hæleri. Denne sag behandles af kun 4 kriminalpolitimænd, hvilket ifølge pressen betyder, at man ikke kan

komme til bunds i den og finde de egentlige, store bagmænd.

Da sagerne tilsyneladende har forgreninger til hele landet, ville det måske være hensigtsmæssigt at intensivere samarbejdet mellem rigspolitiets rejseafdeling, Københavns opdagelsespoliti og smuglerpolitiet i et større omfang, end tilfældet er i dag.

Af hensyn til problemets akutte karakter kan man formentlig ikke afvente det nedsatte strukturudvalgs tanker i denne henseende, men bør sikkert etablere en midlertidig ordning, således at sagerne bliver fuldt opklaret, inden muligheden herfor fortabes.

Justitsministeren (*Thestrup*): Den sag, der er omtalt i det ærede medlems spørgsmål, er et eksempel på et meget dygtigt efterforskningsarbejde i kriminalpolitiet. Med de resultater, der hidtil er præsteret, har jeg ingen som helst anledning til at tvivle på, at den vil blive opklaret i alle forgreninger, og at den organisation af efterforskningen, der er tilrettelagt, er den bedst mulige.

Sagen startede i november måned 1970; ved et intensivt efterforskningsarbejde har den ført til opklaring af en række større indbrudstyverier, hæleriforhold, brugstyverier, ulovlig våbenbesiddelse m. v. Der er registreret mere end 100 implicerede. 2 personer er udvist af landet, 3 er dømt i København og 6 i provinsen. Der er for tiden fængslet 17 personer i København og 7 i andre jurisdiktioner. Yderligere er et større antal personer sigtet eller vil blive sigtet henholdsvis i København og i provinsen.

Kernen i en sådan sag kan kun behandles af ganske få personer, hvis det nødvendige overblik og styringen af sagen ikke skal forflygtiges. Efterforskningen forestås af 4 kriminalpolitimænd dels fra 4. undersøgelses-kammer, dels fra Københavns opdagelsespolitis andre afdelinger. Disse bistås direkte af yderligere personale fra 4. undersøgelses-kammer. Der udskilles løbende materiale til viderebehandling dels af politiet uden for København, dels af andre af Københavns politis afdelinger. Det samlede personale, der beskæftiges med sagen og forgreninger af sagen, er ikke opgjort, men det er således langt større end det personale, der har den centrale ledelse.

Politivadokaten i 4. undersøgelses-kammer

[Justitsministeren.]

har oplyst, at han ikke for tiden har brug for mere personale end det, der allerede er sat ind i sagen. Politivadokaten har endvidere meddelt, at samarbejdet med andre politimyndigheder er gået fortræffeligt både med hensyn til udskillelse af dele af sagen og med hensyn til fremskaffelse af oplysninger og efterforskning i forhold, der er begået uden for København.

Jeg kan hertil føje, at de strukturforandringer, der er under forberedelse i Københavns politi, ikke har haft nogen indflydelse på behandlingen af den foreliggende sag.

Valbak: Jeg vil gerne først sige ministeren mange tak for det svar, han har givet, og tilføje en tak for den store optimisme, som præger hans holdning og hans tro på mulighederne for at få denne sag opklaret. Jeg er glad over den stemning, det er et udtryk for, og jeg er glad for den beslutsomme vilje, der ligger deri til at komme ud i alle forgreningerne. Må jeg også tage det som et udtryk for, at man ikke vil stoppe op ved småfiskene, men gennem dem finde frem til organisationen og til dem, der profiterer bag dem, som går ude i marken og gør arbejdet.

Ministeren har jo før sagt, at kriminalpolitiet lider af personalemangel mere generelt. Jeg har tidligere været inde på, at man gennem en afvikling af checkordningen kunne frigøre kriminalpolitiet til mere givtige opgaver. Nu vel, der er altså ikke mangel på personale til årtiers mest omfattende sag, og det er jeg tilfreds med. Det er jo en sag, hvori alle ingredienser fra hæleri over organiseret indbrud, trusler på liv og det, der er værre, indgår. Der er altså ikke mangel på arbejdskraft i denne store sag lige akkurat i dag, men vi skal jo ikke tabe den på gulvet, og jeg forstår, at ministeren bestemt mener det samme. Derfor går jeg også ud fra, at ministeren vil sørge for, at der til denne sag tilføres yderligere mandskab, hvis eller når sagen skulle udvikle sig derhen, at der fra de politifolk, som arbejder med sagen i marken, skulle fremkomme begrundet anmodning om hjælp.

Justitsministeren (Thestrup): Hvis der fremkommer begrundet anmodning om hjælp, er det ganske klart, at vi vil sætte yderligere hjælp ind.

Må jeg i øvrigt henvise det ærede medlem til en artikel, der netop i disse dage har stået i Politibladet, og som omhandler kriminalpolitikets situation. Jeg tror, det er nødvendigt med en forøgelse af styrken inden for kriminalpolitiet. Jeg tror også, at der kan gøres en del ved bl. a. det, det ærede medlem omtalte, at få checkordningen ændret.

I det hele taget tror jeg, der er forskelligt at gøre, og jeg kan sige, at vi er i færd med det, og at der i øjeblikket gøres et arbejde for virkelig at intensivere politikets indsats i bekæmpelse af kriminaliteten.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Niels Helveg Petersen* til statsministeren:

„Hvilke regler følges af den danske regering med hensyn til videregivelse af vigtige oplysninger om udviklingen i markedsforhandlingerne?“

Skriftlig begrundelse.

I forbindelse med den norske regeringskrise har der flere steder i pressen og i den offentlige debat været rejst spørgsmål om, hvilke regler der følges med hensyn til videregivelse af vigtige informationer.

Det er for den løbende markedsdebat af den største betydning, at den kan foregå på et grundlag af reelle oplysninger.

Offentligheden må have stor interesse i at kende, hvilke regler der følges af den danske regering i dette spørgsmål.

Niels Helveg Petersen: Baggrunden for mit spørgsmål er den norske regeringskrise, der som bekendt startede som en strid om forevisning af et dokument.

Markedsdebatten herhjemme er for alvor ved at komme i gang. Det har den allerstørste betydning for debatten, at den foregår på grundlag af de rigtige og reelle oplysninger. Jeg har set, at der er nogen, der har ment, at det spørgsmål, jeg her har stillet, bare er udtryk for mistænkeliggørelse af regeringen. Hensigten har ikke været den. Mit formål har ikke været så indviklet. Formålet har været det ganske enkle og jævne at få klarlagt og oplyst over for befolkningen, hvilke regler der rent faktisk følges.

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard): Jeg vil gerne indledningsvis erklære mig enig med hr. Niels Helveg Petersen i den opfattelse, at offentligheden må have interesse i at kende de regler, der følges af den danske regering i informationen om markedsforhandlingerne.

Her i tinget er formentlig alle bekendt med, at regeringen følger den linje, at markedsudvalget løbende holdes orienteret om alle spørgsmål, der dukker op i forhandlingerne med fællesmarkedet. Inden og efter hvert ministermøde i Bruxelles samt i øvrigt, når der er behov for det, orienteres markedsudvalget og om fornødent det udenrigspolitiske nævn. Jeg tror således, det er rigtigt at sige, at folketinget har mulighed for at følge alle faser i forhandlingsudviklingen.

Den løbende orientering indebærer desuden, at markedsudvalget har fået og vil få alle dokumenter, der af Danmark overgives til fællesmarkedet under forhandlingerne, vigtigere dokumenter, der af fællesmarkedet gives til Danmark under forhandlingerne, og vigtigere dokumenter, som andre ansøgerlande overgiver til eller modtager fra fællesmarkedet, for så vidt de ikke er fortrolige.

Når jeg, for så vidt angår de to sidstnævnte kategorier, kun nævner vigtigere dokumenter, skyldes det, at vi af praktiske grunde kun oversætter disse, altså de vigtige dokumenter, til dansk. Alle dokumenter, jeg her har nævnt, er tilgængelige for markedsudvalget på de sprog, hvori de foreligger.

Med hensyn til videregivelse af oplysninger fra markedsudvalget er reglen den, at de enkelte medlemmer anses for berettigede til at videregive alle modtagne oplysninger, medmindre der i udvalget har været enighed om det modsatte. Jeg mener således, det er rigtigt at konkludere, at markedsudvalget hidtil har modtaget alle relevante oplysninger, og at dette har ført til, at offentligheden er orienteret om hele udviklingen i Danmarks forhandlinger med fællesmarkedet.

Niels Helveg Petersen: Jeg vil gerne takke statsministeren for svaret, som bringer klarhed over dette spørgsmål.

I en artikel i dag i dagbladet Ekstra-Bladet rejses der spørgsmål om, hvorvidt markedsudvalget følger regler, der er forskellige

fra dem, som markedssekretariatet følger. Jeg vil derfor gerne spørge statsministeren, hvilke bemærkninger den artikel, der er fremkommet i Ekstra-Bladet, kan give anledning til.

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard): Ja, jeg har også læst den pågældende artikel, og jeg vil gerne gentage, at når dokumenter er sendt til folketingets markedsudvalg, så betragtes de som offentlig tilgængelige; det vil sige, at markedssekretariatet efter anmodning har udleveret dokumenterne til journalister. I forbindelse med en sådan udlevering har markedssekretariatet understreget, at man ikke ønsker dokumenterne citeret ordret til dagspressen, men at journalisterne i øvrigt må anvende materialet, som de vil, herunder give et fuldstændigt referat af indholdet, der ikke betragtes som fortroligt. Baggrunden for, at man ledsager dem med dette ønske, er, at man hidtil har betragtet og udformet dokumenterne som aktstykker i forhandlingerne med fællesmarkedet og ikke som redegørelser til offentligheden.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Kjeld Olesen* til statsministeren:

„Agter regeringen at lade det sagkyndige udvalg under regeringsudvalget vedrørende Danmarks sikkerhedspolitik fortsætte sin virksomhed, således at der årligt udarbejdes et supplement til redegørelsen af 1970?“

Kjeld Olesen: Den beretning fra det såkaldte Seidenfadenuvalg, som vi fik sidste år, var jo længe ventet. Ikke, tror jeg, trak det ud, fordi man ikke arbejdede tilstrækkelig flittigt i udvalget, men der lå det bagved, at der var tale om mange emner, man skulle beskæftige sig med. Det rakte naturligvis ind på udenrigsministerens område, på nedrustningsministerens og på u-landsministerens, og hertil kommer, at det jo er tidkrævende at trænge tilstrækkeligt ned i det komplicerede emne, der hedder sikkerhedspolitikken.

Man har gjort det, og man er altså kommet med beretningen, og så synes jeg nok, at det er synd efter så meget arbejde at sige: stop nu; derfor spørger jeg, om ikke det bør

[Kjeld Olesen.]

følges op med supplerende redegørelser, jeg har nævnt hvert år, jeg vil hellere sige med passende mellemrum.

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard): Det sagkyndige udvalg under regeringsudvalget vedrørende sikkerhedspolitikken har som af det ærede medlem nævnt afsluttet sin virksomhed med udsendelsen af redegørelsen af 1. juli 1970.

I efterskriften til redegørelsen nævnes det, at det efter det sagkyndige udvalgs skøn ville være ønskeligt, at det af udvalget udførte arbejde på en eller anden måde videreføres både ved et yderligere studium af de problemer, der er for periferisk behandlet, og ved en almindelig løbende ajourføring.

Sådanne studier og analyser foretages i forvejen i udenrigsministeriet, og det overvejes for tiden, hvorledes dette arbejde i overensstemmelse med udvalgets anbefaling yderligere vil kunne udbygges. Udenrigsministeriet har taget initiativet til at samle oplysninger om, hvordan tilsvarende virksomhed er tilrettelagt i andre lande. Så snart overvejelserne er afsluttet, vil der blive givet underretning herom, og der vil da blive truffet afgørelse om, hvorledes en yderligere behandling af problemerne bedst kan finde sted.

Et årligt supplement til redegørelserne har udvalget jo ikke udtrykkelig foreslået, men også denne mulighed synes jeg skal overvejes, og den bliver overvejet, når der skal tages endelig stilling til sagen. Det vil ske i en drøftelse i regeringsudvalget, der som bekendt består af udenrigsministeren, forsvarsministeren og ministeren for nedrustningsspørgsmål.

Jeg kan altså i princippet erklære mig enig med det ærede medlem.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Robert Christensen* til undervisningsministeren:

„Vil ministeren lade oprette et planlægningsråd for ungdomsuddannelsen, dvs. for de 16—19-årges uddannelse, og med opgaver og beføjelser svarende til, hvad planlægningsrådet for de højere uddannelser har for sine områder?“

Skriftlig begrundelse.

For de faglige og erhvervsmæssige uddannelsers vedkommende forberedes vidtgående reformer i det såkaldte Mikkelseudvalg og tilsvarende for gymnasiets vedkommende i det såkaldte Højbyudvalg. Også inden for adskillige uddannelser med sigte på offentlige funktioner arbejdes der med reformer, således i uddannelseskommissionen for de sociale områder. Det må af mange grunde tillægges stor betydning, at der sker en nøje koordinering såvel af reformbestræbelserne på disse enkelte områder som af den videre udbygning af samfundets uddannelsesstilbud til de 16—19-årige. Denne betydning øges således stærkt af, at der inden for alle områderne lægges øget vægt på et alment indhold i uddannelsen, på en vis udskydelse og blødgøring af det endelige erhvervsvalg uden unødigt tab af uddannelsestid, herunder at fjerne blindveje i uddannelsessystemerne, ligesom de meget store økonomiske krav, der i de kommende år må stilles til samfundet fra disse områder, må opfordre til den bedst mulige anvendelse af midlerne.

Hertil kommer, at det må være et meget afgørende krav til fremtidens ungdomsuddannelse, at den også indeholder tilbud, som kan appellere til den meget store gruppe af unge, som i det nuværende uddannelsessystem overhovedet ingen ordnet uddannelse modtager ud over folkeskolens. I debatten om uddannelsessystemets sociale sortering må vi jo ikke glemme, at de virkelig dybe skel ikke sættes ved universitetets porte, men ved afgørelsen af, om den unge overhovedet opnår en uddannelse ud over folkeskolens eller ej.

Undervisningsministeren (Helge Larsen):

Der er måske somme tider en tendens til at tale om manglende samordning af de uddannelser, der ikke henhører under planlægningsrådet for de højere uddannelser.

Det er imidlertid ikke rigtigt, selv om vi ikke har et planlægningsråd for disse andre uddannelser. De fleste af disse uddannelser er samlet i undervisningsministeriet og henhører under ét af ministeriets fire undervisningsdirektorater. Ud over den indbyrdes kontakt mellem direktoraterne foregår der en koordinering gennem departementet. I flere råd og udvalg for disse uddannelser er der gensidig repræsentation, og ved siden af

[Undervisningsministeren.]

de under undervisningsministeriet nedsatte udvalg og råd findes der tilsvarende organer for uddannelse under andre ministerier, således for ikke-faglærte, efteruddannelse af faglærte, medicinsk hjælpepersonale, socialmedarbejdere m. fl., altså uddannelser, der ligger under henholdsvis arbejdsministeriet, indenrigsministeriet og socialministeriet. En sådan ordning har ved sin smidighed i forskellige henseender frembudt fordele frem for et stort uddannelsesråd for alle de pågældende uddannelser, et uddannelsesråd, som måtte blive meget talstærkt.

Jeg tillægger imidlertid en mere formaliseret samordning, særlig af de 16—19-åriges uddannelse, stigende vægt. Ikke mindst for disse årgange er det vigtigt, at der skabes et stort udbud af uddannelser, forøgede muligheder for overgang til anden uddannelse og fortsættelse med videregående uddannelser.

Jeg er ligesom hr. Robert Christensen opmærksom på, at der her ikke alene er tale om at samordne reformbestræbelserne vedrørende de 16—19-åriges uddannelse, hvad enten den foregår i gymnasiet, gennem de faglige grunduddannelser eller andetsteds, men også om herudover at skabe mulighed for uddannelser ud over folkeskolens 9-årige undervisning.

Jeg kan i denne henseende henvise til en endnu ikke trykt betænkning, der nylig er afgivet af et udvalg under undervisningsministeriet om det 10. skoleår, hvori der netop peges på, at dette skoleår også bør kunne anvendes til en undervisning, der lader alle muligheder stå åbne endnu en tid, og henvises til efterskolernes og ungdomshøjskolernes særlige betydning her, hvis der foreligger behov for at skifte skoleform og dermed skolemiljø.

De overvejelser, der foregår i ministeriet, omfatter da også tanker om et særligt organ for koordinering af de omtalte råd og udvalg. Disse spørgsmål må i øvrigt også ses i sammenhæng med stedfindende overvejelser om en tilpasning af den struktur af ministeriet, som gennemførtes i 1963.

Robert Christensen: Jeg vil gerne takke ministeren for svaret. For mig er det jo heller ikke afgørende, om man har et planlægningsråd, for mig er det afgørende, at arbejdet koordineres, og det forstod jeg på ministerens svar er det, der sker. Jeg vil så gerne have arbejdet koordineret, fordi vi ved, det bliver dyrt, og vi skulle jo gerne have så meget som muligt for pengene. Altså, tak for svaret.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Lis Møller* til undervisningsministeren:

„Hvad agter ministeren at gøre for at fremskaffe flere pladser ved børnehavese-minarier inden næste skoleårs begyndelse?“

Lis Møller: Antallet af nye daginstitutioner for børn og unge vokser støt ud over hele landet, men flere steder har man måttet opgive at åbne en ny institution eller udskyde åbningen, fordi det var umuligt at skaffe ledere og assistenter. Mange institutioner drives i dag ved hjælp af én uddannet leder og uuddannet personale. Ved sidste seminarieårs begyndelse søgte godt 4.000 om optagelse på børnehavese-minarier; de var efter sigende så godt som alle velegnede, men kun godt 1.200 kunne optages, flere var der simpelt hen ikke plads til.

Allerede på nuværende tidspunkt, ca. 2 måneder før indtegningsfristens udløb, er der indtegnet 3.000 ansøgere til skoleårets begyndelse i september, og erfaringerne viser, at indtegningerne som oftest kommer i den sidste tid før fristens udløb; det tyder altså på, at vi kommer langt over 4.000 ansøgere i år.

Selv om der bygges daginstitutioner over hele landet, er der stadig en følelig mangel, ventelisterne er lange, men det hjælper jo ikke at blive ved at bygge, hvis der ikke uddannes personale. Vi er nu i gang med en ny uddannelse, og det betyder, at årene

[Lis Møller.]

1973 og 1974 bliver katastrofale personale-mæssigt set.

Derfor mit spørgsmål til undervisningsministeren.

Undervisningsministeren (Helge Larsen):

Jeg er ganske enig med fru Lis Møller i, at behovet for yderligere kapacitet til uddannelse af børnehavepædagoger er meget stort, og bestræbelserne for at imødekomme dette behov tillægges også en meget høj prioritet. Det stigende behov for disse pædagoger skyldes jo forøgelsen af pladser i børnehaver og på fritidshjem og den stigende tendens til at ansætte pædagoger inden for andre områder end de nævnte.

Der er også igennem de senere år foretaget væsentlige kapacitetsudvidelser; alligevel må beklageligvis mange kvalificerede ansøgere afvises. Der er stadig et stort udækket behov for færdiguddannede pædagoger, bl. a. fordi et forholdsvis stort antal forlader erhvervet efter et kort åremål. Dette sidste forhold vil forhåbentlig ændre sig, når loven af 1969 om uddannelse af børnehav- og fritidspædagoger er slået igennem; efter denne lov er der jo gennemført en væsentlig forbedring af uddannelsen, der herefter forlænges fra 2-årig til 3-årig. Men det skaber, som fru Lis Møller gjorde opmærksom på, uundgåeligt overgangsproblemer og forøger kapacitetsbehovet.

I undervisningsministeriet har man derfor undersøgt forskellige udvidelsesmuligheder, og ministeriet er i første række trådt i forbindelse med de bestående seminarier, der har lærerkræfterne og det fornødne praktikgrundlag. Der er for både hovedstaden og provinsen tale om såvel kortsigtede som langsigtede planer af forskellig art såsom nybyggeri, ombygning, opstilling af pavilloner, indgåelse af nye lejemaal og forsøg på bedre udnyttelse af de eksisterende lokaler.

Undervisningsministeriet har i øvrigt netop i går opnået et acceptabelt skriftligt tilbud om at erhverve en større ejendom i en af hovedstadskommunerne. Efter de foreliggende oplysninger skulle der være gode muligheder for at ombygge og udvide denne ejendom med henblik på et ikke uvæsentligt bidrag til forøgelse af kapaciteten.

Der er naturligvis grænser for, hvor meget der kan nås inden næste skoleårs begyndel-

se, men vi vil yde fuld støtte til at fremme de realitetsbetonede bestræbelser, så vidt der er fysiske og økonomiske muligheder derfor.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Knud Hertling* til ministeren for Grønland:

„Vil ministeren oplyse, hvorledes det går med spørgsmålet om erstatning til private husejere, som flytter fra Qutdligssat og andre fraflytningssteder?“

Knud Hertling: Lige siden fraflytnings-spørgsmålet blev aktuelt i forskellige fraflytningssteder i Grønland og ikke mindst i Qutdligssat, rejstes der fra forskellig side spørgsmål om erstatning til folk, som måtte forlade deres egne huse. Selv om der nu er hengået over 3 år, siden dette for mange mennesker vigtige problem blev rejst, har ministeren endnu ikke afsluttet sine overvejelser.

For hvert år bliver der flere og flere tidligere husejere, som med spænding venter på denne afgørelse. Derfor spørger jeg ministeren for Grønland, hvornår sagen kan ventes at blive afgjort.

Ministeren for Grønland (A. C. Nor-mann): Spørgsmålet om ydelse af erstatning for det tab, som befolkningen i Qutdligssat vil komme til at lide som følge af, at deres huse bliver værdiløse, når Qutdligssat i 1972 bliver affolket, blev rejst af kommunalbestyrelsen under statsministerens og mit besøg i byen i efteråret 1969. Der kunne selv-sagt ikke tages stilling til spørgsmålet på mødet, og det blev aftalt, at der skulle fremsendes et forslag til ministeriet.

Arbejds- og socialdirektionen har derefter i sommeren 1970 rejst spørgsmålet over for ministeriet. Direktionen, som hører under landsrådet, fastslår, at befolkningen ikke har noget retligt krav på erstatning, og det er jeg enig i, men direktionen foreslår, at der ydes en vis erstatning ud fra billighedshensyn. Baggrunden for, at Qutdligssats befolkning må flytte, er jo, at kullene ikke kan klare sig i konkurrencen med olien, og det hævdes derfor, at det ikke vil være rimeligt, at Qutdligssats befolkning alene skal bære

[Ministeren for Grønland.]

omkostningerne ved overgangen fra fast til flydende brændsel.

Efter direktionens forslag bør udgiften til en sådan eventuel erstatning deles mellem kommunen, landskassen og staten.

Det ærede medlem hr. Knud Hertlings spørgsmål omfatter også erstatning til husejere, der flytter fra andre fraflyttingssteder end Qutdligssat. I mine overvejelser om, hvorvidt der bør ydes erstatning til husejere i Qutdligssat, har jeg netop været betænkelig ved forestillingen om, hvilke konsekvenser en sådan erstatning i givet fald ville kunne få for de flytninger, som af mange forskellige årsager sker fra bygder til byer.

Arbejds- og socialdirektionen hævder imidlertid, at Qutdligssat er et så specielt tilfælde, at en erstatning til Qutdligssat ikke nødvendigvis vil skabe præcedens ved andre flytninger. Det specielle ved Qutdligssatsituationen er, at erhvervsmulighederne tolt forsvinder fra et bestemt år, nemlig 1972, hvis alt går efter planen, og befolkningen i Qutdligssat kan derfor ikke som bygdebefolkningen vælge mellem at blive eller flytte og kan altså heller ikke vende tilbage, hvis man fortryder, at man er flyttet.

Efter min opfattelse kan der derfor alene blive tale om at yde en vis erstatning til husejerne i Qutdligssat, og jeg vil i løbet af kort tid drøfte spørgsmålet om statens bidrag til erstatningen med regeringens økonomiudvalg.

Knud Hertling: Jeg takker ministeren for svaret, selv om det jo ikke afføder nogen større klarhed med hensyn til, hvornår dette spørgsmål kan blive afgjort.

Det er nu ganske nyt for mig at høre, at social- og arbejdsdirektionen i Grønland har udtalt sig om, at beboerne i Qutdligssat og andre steder ikke har noget retligt krav på erstatning. Det er et helt nyt synspunkt, som jeg ikke her skal modsige, men jeg vil gerne sætte et stort spørgsmålstejn ved dette synspunkt. Selvfølgelig kan man være tilfreds med, at der gives erstatning til beboerne i Qutdligssat ud fra billighedshensyn, men jeg ville da tro, at dette spørgsmål kunne dyrkes på en anden måde. Når staten gennem så mange år har opmuntret befolkningen i Grønland til at flytte netop til Qutdligssat for at blive arbejdere i kulfmi-

nen, og man så bygger huse i tillid til, at staten vil fortsætte driften af minen, hvorefter staten lukker minen, så vil jeg ærlig talt tro, at der skulle være et retligt krav alene af den grund.

Ministeren for Grønland (A. C. Nor-mann): Da det ærede medlem er jurist og jeg ikke er det, tror jeg ikke, det er fornødt at forsøge at afgøre den juridiske side af sagen her. Jeg har refereret, hvad arbejds- og socialdirektøren har sagt, og har støttet min egen bedømmelse af, om der var et retligt krav eller ikke, på juristers afgørelse, men det står det ærede medlem frit for at søge denne sag undersøgt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Simonsen* til ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen:

„Vil ministeren medvirke til at afskaffe maksimumsaldersgrænser ved det offentlige ansættelse af medarbejdere?“

Skriftlig begrundelse.

I en række tilfælde anføres det i stillingsannoncer fra det offentlige, at ansøgere ikke må være ældre end f. eks. 28 år for at kunne komme i betragtning.

Set i perspektivet af en aktiv arbejdsmarkedspolitik med ønsket om den størst mulige faglige bevægelighed kan det ikke være rimeligt, at det offentlige opretholder maksimumsaldersgrænser i forbindelse med ansættelser. Der bør ikke alene være mulighed for fleksibilitet inden for den private sektor, men også mellem den private og den offentlige.

Mange midaldrende lønmodtagere og selvstændigt erhvervsdrivende, der på grund af f. eks. strukturrationaliseringer o. lign. må skifte branche, bør således også have chancen for efter eventuel omskoling at kunne opnå ansættelse inden for det offentlige.

I den almindelige diskussion om diskrimination af midaldrende på arbejdsmarkedet vil det samtidig være naturligt og rigtigt, at det offentlige i sin personalepolitik går foran og afskaffer maksimumsaldersgrænser.

Ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen (Hastrup): Må jeg først sige, at der ikke mere generelt er fastsat maksi-

[Ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen.] mumsaldersgrænser for ansættelse i statens tjeneste. På tjenestemandsområdet er dette en afgørende forskel i forhold til tilstanden, som den var, før vi fik tjenestemandreformen i 1969. Før dette tidspunkt kunne der ikke ske ansættelse i tjenestemandstilling med pensionsret efter det fyldte 40. år, medmindre særlig hjemmel på normeringslov var blevet tilvejebragt, men i praksis var maksimumsalderen for ansættelse i tjenestemandstilling væsentlig lavere, idet det i et cirkulære fra 1947 var udtalt, at tjenestemandsansættelse af hensyn til statens pensionsbyrde skulle ske i en så tidlig alder, som det var muligt under hensyn til stillingens karakter og til den uddannelse, der var nødvendig til stillingens bestridelse. Dette blev altså ændret ved tjenestemandreformen i 1969. Maksimumsaldersgrænsen for ansættelse i tjenestemandstilling blev afskaffet, og der blev tilvejebragt mulighed for en pensionsindtjening pro rata i forhold til ansættelsestidens længde.

I tjenestemandlovens § 4 er det udtalt, at ansættelse som tjenestemand forudsætter, at vedkommende efter bl. a. sin alder er i stand til at bestride tjenesten i den pågældende stilling, og at betingelser med hensyn til bl. a. alder, hvor sådanne ikke er fastsat i den øvrige lovgivning, kan fastsættes af ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen eller for bestemte grupper af tjenestemænd af vedkommende minister.

I henhold til denne bestemmelse har lønnings- og pensionsministeriet i en skrivelse dateret 24. september 1969 til samtlige ministerier og institutioner overladt det til vedkommende ministerium eller institution selv at bedømme, hvorvidt en ansøger efter sin alder er i stand til at bestride den pågældende stilling. Der kan derfor godt af de enkelte styrelser være fastsat maksimumsaldersgrænser for ansættelse i visse stillinger eller grupper af stillinger — eller rettere, det er der. Jeg vil dog fremhæve, at fastsættelsen af sådanne grænser almindeligvis er begrundet i saglige tjenstlige hensyn. Dette gælder således for personale, der antages med henblik på en speciel uddannelse, der er nødvendig for tjenestens udførelse, f. eks. inden for de store etater og inden for politiet.

Hvad der gælder for tjenestemandstillin-

ger, gælder også for stillinger, der besættes på andre vilkår end tjenestemandsvilkår. Der er således ikke i nogen af de af lønnings- og pensionsministeriet indgåede overenskomster med faglige organisationer eller på anden måde fastsat maksimumsaldersgrænser for ansættelse. Det er mig da også bekendt, at der bl. a. inden for funktionærområdet i ikke ringe udstrækning finder ansættelse sted af personer i fremrykket alder.

Jeg er enig med hr. Simonsen i, at der bl. a. af hensyn til den strukturudvikling, vi oplever i vort samfund, og ønskeligheden af større bevægelighed på arbejdsmarkedet ikke ud fra aldersmæssige synspunkter bør lægges hindringer i vejen for ansættelse af kvalificerede personer i statens tjeneste. Staten har en naturlig pligt til og også interesse i at beskæftige personer også i en mere fremrykket alder.

Som nævnt er der da heller ingen generelle regler, der hindrer dette, og hvor der måtte forekomme maksimumsaldersgrænser for ansættelse fastsat af styrelserne, vil der almindeligvis ligge særlige tjenstlige hensyn til grund derfor. Skulle der kunne påvises konkrete tilfælde, hvor maksimumsaldersgrænser måtte være fastsat, uden at sådanne særlige hensyn er iagttaget eller foreligger eller har tilstrækkelig begrundelse, hvilket jeg ikke på forhånd tør bestride at der kan, eventuelt som en reminiscens fra den ordning, der gjaldt før tjenestemandreformen af 1969, vil jeg for mit vedkommende meget gerne medvirke til, at sådanne grænser afskaffes.

Jeg kan i øvrigt sige til hr. Simonsen, dels at jeg er bekendt med, at man inden for post- og telegrafvæsenet overvejer en betydelig forhøjelse af visse aldersgrænser, dels at jeg på foranledning af det ærede medlems spørgsmål, fordi jeg føler, at det rører ved et problem, som er centralt, har anmodet departementet om at indkalde oplysninger fra styrelserne om de retningslinjer, der anvendes på grundlag af den skrivelse, jeg nævnte, som lønnings- og pensionsministeriet i sin tid udsendte, idet jeg altså også anser det for magtpåliggende, at tjenestemandreformen intentioner efterleves på dette område.

Simonsen: Jeg vil gerne takke ministeren for besvarelsen, ikke mindst for de sidste

[Simonsen.]

sætninger, som jeg synes var meget kontante. Jeg er glad for, at ministeren vil tage initiativ til at lade departementerne indkalde oplysninger om, hvordan det faktisk forholder sig i de enkelte styrelser med hensyn til ansættelse af ældre medarbejdere. Som ministeren netop har gjort rede for, er det klart, at muligheden er til stede i henhold til den gældende tjenestemandsløvslov, men jeg har en meget stærk fornemmelse af, at det ikke bliver praktiseret i så stor udstrækning, som det er rimeligt. Det har man jo mulighed for at aflæse på det barometer, som vi har i form af stillingsannoncer i pressen, hvoraf man kan se, at der søges medarbejdere, som skal være under en vis alder, til en lang række tjenesteområder, som lige så godt kunne betjenes af medarbejdere, som er kommet op i årene. Jeg tror, det er væsentligt, at regeringen, der har en aktiv arbejdsmarkedspolitik som målsætning, er meget opmærksom på, at såfremt der ikke er fleksibilitet mellem det private erhvervsliv og det offentlige i ansættelsespolitikken, så bliver det meget svært at føre en sådan aktiv arbejdsmarkedspolitik.

Jeg tror også, at det er vigtigt, at man ud fra den almindelige aldersdiskriminationsdiskussion slår fast, at det må være det offentlige, som skal gå foran med hensyn til at afskaffe aldersgrænserne, og vi ser jo aldersgrænser i alle typer af annoncer i disse år. Jeg tror nok, det vil være lettere at få private til at forstå rigtigheden af at fjerne disse aldersgrænser i det øjeblik, det offentlige virkelig går foran, og derfor glæder det mig, at ministeren vil tage dette initiativ. Jeg håber, at det virkelig vil føre til, at vi kommer væk fra aldersdiskriminationen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Ivar Nørgaard til ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen:

„Kan ministeren oplyse, hvor langt det personalepolitiske udvalg er nået i sit arbejde med at fastlægge retningslinjerne for anvendelse af akademisk personale i statsadministrationen?“

Ivar Nørgaard: Der var som bekendt flere hovedmotive bag ønsket om en tjenestemandreform. Et af dem var ønsket om, at

ansættelsesforholdene skulle gøres mere fleksible, således at man kunne undgå anvendelsen af overkvalificeret arbejdskraft, og således at man kunne anvende ikke-akademisk uddannet arbejdskraft på områder, som hidtil havde været forbeholdt akademisk arbejdskraft.

En anden begrundelse for tjenestemandreformen var den, at man ønskede at gøre tjenestemandsansættelse lige så attraktiv som overenskomstansættelse; der måtte derfor ikke i løn- og ansættelsesvilkårene være forhold, som forvred dette system.

Imidlertid er der ikke sket så forfærdelig meget, siden den sidste tjenestemandsløvslov blev gennemført. Det må beklages, at man ikke har set en række ikke-akademikere flytte op i stillinger, der tidligere var forbeholdt akademikere. Man har ved en række lejligheder forsømt at praktisere det princip, som tjenestemandreformen har givet mulighed for, og vi har på det allerseneste i dagspressen kunnet læse om et eksempel på, at finansministeren synes at fortsætte i de gamle baner fra de gamle tjenestemandsløvs tider.

Der blev nedsat et udvalg, som skulle tage stilling til, i hvilket omfang stillinger skulle besættes som tjenestemandstillinger, og i hvilket omfang stillinger skulle besættes som overenskomststillinger, men vi har ikke her i folketinget eller i lønningsudvalget hørt noget om, hvordan det er gået med dette udvalgsarbejde. Det er disse to forhold, der er baggrunden for mit spørgsmål til lønningsministeren i dag.

Ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen (Hastrup): Rent konkret lyder hr. Ivar Nørgaards spørgsmål således: „Kan ministeren oplyse, hvor langt det personalepolitiske udvalg er nået i sit arbejde med at fastlægge retningslinjerne for anvendelse af akademisk personale i statsadministrationen?“

Må jeg lige sige, at det personalepolitiske udvalg er jo et ældre udvalg, det blev nedsat i 1960, altså længe før tjenestemandreformen, og har fungeret siden daværende finansminister Kjeld Philips tid, altså også medens hr. Ivar Nørgaard var lønningsminister. Dette udvalg har efter kommissoriet en række opgaver, herunder behandling af spørgsmål om stillingsbeskrivelser og i for-

[Ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen.] bindelse hermed overvejelse af mulighederne for inden for centraladministrationen i højere grad at anvende ikke-akademisk personale.

I december 1968 henstillede Statstjenestemændenes Centralorganisation II med tilslutning fra Danske Statsembedsmænds Samråd, at arbejdet i det personalepolitiske udvalg blev stillet i bero under hensyn til, at det på mange områder ville blive sammenfaldende med det arbejde, som skulle udføres af det udvalg, som den 15. oktober 1968 var blevet nedsat til at undersøge mulighederne for en revision af de gældende regler om samarbejdsudvalg inden for statens styrelser.

Selv om der ikke behøvede at være tale om et sammenfald af arbejdsopgaver i de to udvalg, fandtes der en så nær forbindelse mellem dem og deres interesseområder, især således at resultatet af overvejelserne i udvalget af 15. oktober 1968 om samarbejdsforholdene ville kunne ændre grundlaget for det personalepolitiske udvalgs arbejde, at det måtte anses for rimeligt at inødekomme den nævnte anmodning fra organisationernes side. Man lagde her også vægt på, at der var en bredere personalerepresentation i 15. oktober-udvalget.

Der er i denne sammenhæng også grund til at nævne, at der i fortsættelse af arbejdet i tjenestemandskommissionen er blevet nedsat et permanent stillingsvurderingsråd med et tilhørende sekretariat. I takt med dette råds arbejde, som personaleorganisationerne ligeledes deltager i, vil der fremkomme systematiserede stillingsbeskrivelser, som kan danne grundlag for bedømmelsen af, hvilke uddannelser der er nødvendige for at kunne bestride de forskellige grupper af stillinger.

Udvalget af 15. oktober 1968 om samarbejdsudvalg offentliggør om kort tid — jeg regner med, at det kun drejer sig om ganske få dage — en betænkning med et udkast til nye regler om samarbejde og samarbejdsudvalg i statens virksomheder og institutioner. Det er bebudet, at udkastet bl. a. indeholder forslag om medbestemmelse for samarbejdsudvalg med hensyn til principperne for ansættelser og forfremmelser. På det grundlag, som herved kommer til at foreligge, vil lønnings- og pensionsministeriet i samarbejde med de respektive personalerogani-

tioner overveje, på hvilke områder der måtte være behov for at videreføre arbejdet i det personalepolitiske udvalg, herunder også for så vidt angår det spørgsmål, som er det centrale for hr. Ivar Nørgaard, nemlig spørgsmålet om, hvor der er, og hvor der ikke er behov for eller bør anvendes akademisk arbejdskraft.

Hr. Ivar Nørgaard henviste til en konkret sag. Det er klart, at det her er finansministeren, der er ansættelsesmyndigheden. Jeg har ikke haft lejlighed til at sætte mig ind i den pågældende sag. Jeg har fået en anmodning om en forhandling, og indtil den forhandling har fundet sted, er selve sagen stillet i bero, men finansministeriet må være den ansættende myndighed. Jeg vil sige det på den måde, at lige så vel som det, at man ikke er akademiker, ikke skal være en diskvalifikation i sig selv, så skal det modsatte naturligvis heller ikke være tilfældet.

Ivar Nørgaard: Jeg synes ikke, jeg fik noget knivskarpt og krystalklart svar på det spørgsmål, jeg stillede, men det er da ganske givet godt, at der nu bliver gjort noget for en demokratisering af de offentlige arbejdspladser, at vi får nedsat sådanne samarbejdsudvalg, som får indflydelse på de områder, jeg her har nævnt. Men der er altså, siden tjenestemandsløven blev gennemført, ikke sket afgørende ændringer i retning af det, tjenestemandsløven tilsiger.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om det ikke falder inden for lønningsministerens område — det mener jeg nemlig det gør — at angive retningslinjer for, i hvilket omfang der skal ansættes folk på overenskomstbasis, og i hvilket omfang der skal ansættes folk på tjenestemandsbasis. Det forekommer mig, at noget sådant skulle være drøftet af et udvalg, som skulle komme med en indstilling, og jeg finder, at det er så vigtigt et spørgsmål, at folketingets lønningsudvalg burde have mulighed for at tage stilling til sådanne retningslinjer, før de bliver ført ud i livet, og jeg har forstået, at der skal føres retningslinjer ud i livet fra 1. april i år.

Det andet spørgsmål er, om det dog ikke er rimeligt, at alle ministre i denne regering, også selv om de ikke direkte har med tjenestemandreformens at gøre, altså in casu finansministeren, følger det princip, at det er de bedst egnede, man ansætter i ledende

[Ivar Nørgaard.]

stillinger, og ikke kræver, at visse stillinger udelukkende besættes af akademisk uddannede.

Ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen (Hastrup): Til det første spørgsmål, spørgsmålet om ansættelse på overenskomstbasis og på tjenestemandsbasis — jeg forstår, at dette spørgsmål sigter til visse akademiske stillinger — vil jeg sige, at der for nylig er udsendt retningslinjer, på et enkelt punkt ændrede retningslinjer, for så vidt angår den kommende 2 års periode. Jeg er naturligvis villig til at give en redegørelse over for lønningsudvalget, hvis det måtte ønske det, og for så vidt må man vel sige, at dette er et administrativt spørgsmål i første række.

Med hensyn til det andet spørgsmål er det ubestrideligt, at det er den enkelte minister, der er den ansættende myndighed, og ham, der skal afgøre, hvem der er bedst kvalificeret. Han skal træffe sin afgørelse ud fra den forudsætning, at det er den bedst kvalificerede. Men jeg kan da forsikre hr. Ivar Nørgaard om, at jeg i allerhøjeste grad føler det som en forpligtelse at leve op til tjenestemandreformens forudsætninger om ikke at anvende overkvalificeret arbejdskraft, og dertil hører naturligvis også, at der er de fornødne avancementsmuligheder for ikke-akademikerne. Men det er ikke altid nemt at trække en knivskarp linje her i tilværelsen. Det ved hr. Ivar Nørgaard sikkert også af egen erfaring.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om Forskningscentret ved Hørsholm.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 38) findes i tidenden sp. 782, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 911).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Samuelson: Forskningsudvalget har behandlet lovforslaget og har under sit arbejde haft samråd med undervisningsministeren. Under udvalgsarbejdet er man blevet opmærksom på, at det på grund af, at en arealmæssig planlægning først har kunnet finde sted efter 1968, har været småt med ansøgere indtil nu, og man har været opmærksom på, at det må forudses, at det fortrinsvis vil være statslige eller statsfinansierede forskningsinstitutter, der i første omgang vil blive placeret i centret, selv om man gerne vil have, at også folk inden for den private sektor vil indgå lejemaal om bygninger og grunde.

På grund af den usikkerhed, der hersker, har ministeren stillet et ændringsforslag om, at loven tages op til revision i 1975-76, og det er der opnået enighed om i udvalget. Samtidig har ministeren lovet, at bevillingerne ikke skulle overstige 45 mill. kr. for undervisningssektorens område i tiden indtil 1975.

Udvalget kan indstille lovforslaget til vedtagelse med undervisningsministerens ændringsforslag.

Kjær Rasmussen: Jeg vil ikke påstå, at VS er blevet mere venlig stemt over for det foreliggende lovforslag, efter at det nu er udvalgsbehandlet. Reelt er der jo ikke sket nogen forandringer, og de problemer, VS rejste ved første behandling af lovforslaget, har man overhovedet ikke diskuteret i udvalget. I hvert fald er der ikke gjort bemærkninger herom i betænkningen. Vi står altså stadig væk her med et lovforslag, hvis hovedformål er at sikre den økonomiske vækst på et privatkapitalistisk grundlag, og det vil jo sige, at alene erhvervslivets direktører og øvrige topledere har noget at skulle have sagt.

Det fremgår af et af de svar, der er afgivet til udvalget, at Danmarks teknisk-videnskabelige Forskningsråd får til opgave at lede det nye centers opbygning og justere dets målsætning efter den hastige udvikling inden for forskning og erhvervsliv. Og så